

Cesta na sever – Německo, Dánsko, Švédsko, Norsko, Finsko 2009

4.část

Středa - Máme kupodivu naplánován pozdní odjezd, tak mám ráno dost času (zatímco ostatní spí) na procházku k řece. Řeka je široká, mělká a přitom dravá. Používají se na ni proto dlouhé dřevěné lodě s nízkým ponorem, ale se silným motorem. Na břehu v písku vidím několik pečlivě ohlodaných koster ryb. Možná od lososa to nepoznám, kostry jsou dlouhé takových dobrých nerybářských 60cm.

Po snídani na slunci chlapi kontrolují stav pneumatik, dohušťují gumy a Jiřík zjišťuje, že

máme na jedné straně hodně sjetou pneumatiku - na první plátno. Rada starších nic takového ještě neviděla, tak přemýšlí, jak se nám to podařilo. Na vině nejspíš bude špatně vyvážená bagáž na nosiči. Jirka tedy jinak rozmísťuje věci a za pomoci popruhu nosič přitahuje ke kufru. Netuším, kolik ještě pláten pneumatika má, ale každopádně se zas trochu bojím i když všichni říkají, že se nic nemůže stát. Pro jistotu dále pokračujeme uprostřed naší kolony a ne na konci, jako jsme jeli doposud.

Na dnešek máme naplánováno zdolání nejsevernějšího místa Evropy. Cesty vedou

po náhorní planině, kde ubývá stromů a vidíme převážně holé skály. Občas zahlédneme pár malých srubů přikrčených mezi nízkými a pokroucenými břízkami.

Jelikož se za polárním kruhem tankuje, pro jistotu, u každé benzinky, zastavujeme u jedné, která slouží pro pár místních obyvatel jako obchod se základními potravinami, s náradím se suvenýry i jako pošta.

Dnes je stále zataženo. Jsme zase poblíž moře a podél zálivů přijíždíme k tunelu, který spojuje pevninu s ostrovem Magerøya. Tunel, který je placený, vede hluboko 212m pod mořem. Klesání je devět procent a v půli cesty se ve stejném úhlu zase zvedá. Projíždíme ještě pár tunelů a dojíždíme k nejseverněji položené osadě světa do Skarsvag, kde se u domu s tímto označením, zas úhledně nafotíme. Majitel domku nadšeně se širokým úsměvem do našeho focení pobíhá a nabízí pouze pro nás malou rybí večeři. Souhlasíme, ale ještě předtím seženeme ubytování v nejsevernějším kempu a hlavně se všichni těšíme na cíl našeho putování na Nordkapp. I Baby dnes zůstává s námi v chatičce a po nejnutnějším vybalení věcí odpoledne vyrážíme posledních pár km do kopců na sever. V pustých skalách v mlžném oparu potkáváme stádo sobů a vůbec netušíme, čím se zde mezi kamením živí.

Cíl cesty je na dosah a k našemu překvapení se začínají roztrhávat mračna a okolní hory se vynořují. Nejsevernější místo našeho kontinentu, kam lze dojet po vlastní ose, chceme zdolat za každého počasí, ale že by bylo jasno a krásně s tím se ani nedalo počítat je to zde velmi neobvyklé. Přijíždíme na velké parkoviště,

sundáváme helmy a mezitím nám chystá Béd'a s Maruškou přivítání jako měl v roce 1873 švédský král Oskar II. Neuvěřitelné, i takové detaily, jako je šampaňo a kelímky pro nás všechny, neopomenuli. Tak si slavnostně přitůknem a pokračujeme skrz velkou informační budovu ke Globu – symbolu Nordkappu. Jsme tak tři sta metrů nad mořem a před námi je jen Severní ledový oceán. U Globu se necháváme vyfotit a za dobré viditelnosti se kocháme tímto mýtickým místem. Procházíme se po útesech a později navštívujeme budovu, kde chodbou ve skále vcházíme do malé kaple. Zde v tichém rozjímání každý po svém děkuje okolnostem, které nás sem zavedli.

Ve skalní chodbě jsou ve vitrínkách scenérie z dobývání tohoto mysu. Chodba končí velkým královským sálem „Grotten“, slovník ho nezná, ale Béd'a ho prý zná – je to jeskyně, který je prosklený obrovskými okny. Pak je jen malá skalní plošina. Sál je vytesán ve skále, má

k dispozici několik stolků s křesly ve stupňovitém uspořádání. Na kamenných výstupcích po stěnách jsou rozesety svíčky. Je zde bar a za poslechu podmanivé hudby můžete v pohodlí pozorovat slunce. Je tu fajn atmosféra, poseděla bych, ale všichni zas peláší dál. Následuje nákup suvenýrů a získání certifikátu. Stíháme ještě shlédnout zajímavý film a odjíždíme na slíbenou večeři.

Před jídlem si prohlížíme velké kádě s rybami a Baby, jakožto nejsilnější kluk z naší výpravy dostává na podržení

obrovského kraba. Zblízka si prohlížíme nebezpečnou, zubatou murěnu. Pak už si pochutnáme na krevetách a rybí polévce. Rybí polévku z kapra nemusím, ale tato z čerstvého lososa je vynikající a tak si rádi přidáváme. Dobře naladěni se domlouváme, že se dnes ještě před půlnocí na Nordkapp znovu podíváme. Za stále slunečného počasí vyrážíme. Před půlnocí je na mysu neuvěřitelné množství lidí, dozvídáme se, že na dnešní jasnou oblohu lidé čekali i několik dní. Jdeme se podívat na boční útes a máme zas jiný pohled na Glob. Po moři připlouvá zaoceánský parník a hlasitým houkáním nás pozdraví. Nastává půlnoc a slunce svítí stále stejnou silou a ani jeho okraj se nedotkne moře a stoupá vzhůru. Ještě se pokocháme, nafotíme co se dá a spokojeni odjíždíme do chatek. Ani

se nám nechce jít spát, ale zítra nás čeká další díl cesty. Nadšený Mirek se za svitu slunka po půlnoci ještě oholí – znáte to hladce oholen, dobře naladěn a opět nebezpečně krásný.

Čtvrtek – dnes budeme cestovat už jen a jen jižněji. Za stále pěkného počasí se loučíme se severem a stejnou cestou se vracíme zpět na pevninu. Na Babyho naléhání se zastavujeme v Eis baru a za tučné vstupné prolézáme ledové království s barovými pulty, iglů, sedačkami z ledu a popijíme dva nealkoholické drinky ze skleniček vytvořených také z ledu. Musíme pít rychle skleničky studí a v ruce tají. Za dobrý nápad jsme Babymu vděční, no kdy se zas podíváme do nejseverněji položeného baru a zablbne si tam v létě sněhu. Ostrovem se vracíme zpět, projíždíme tunely a v jednom to s námi nějak zašmrdlá. Ječím a nadávám Jirkovi, ať neblbne nebo mi aspoň předem řekne, že bude předvádět nějaké „tunelářské radostné kreace“.

Po chvíli vyrovnávání stroje mi sděluje, že jsme dostali na mokřem povrchu šmíra (pro nemotorkáře smyk). Zadní pneumatika, z půlky bez vzorku, dala holt o sobě vědět.

Z hornaté krajiny se pomalu dostáváme do nížin, směřujeme na jihovýchod do Finska. Oba státy jsou odděleny řekou a jak je obvyklé, nemusíme na hranicích ani zastavovat. Projíždíme neobydlenými místy s množstvím sobů, tak je zde omezená rychlost na 80km. Cesty vedou lesem v poklidném kraji, a vše působí až moc uklidňujícím dojmem. Nám

spolujezdčům to nevadí, můžeme v klidu pospat, jízda je klidná, žádná auta, žádné brždění nebo předjíždění. Bohužel se chce spát i řidičům, tak je buď probere stádo sobů, nebo je musíme nějak zabavit. Třeba masírovat záda, stateční snesou i zpěv. Nakonec se jako 115 účastníci registrujeme na Finském srazu, který je u posvátného jezera Inari. Tady stavíme všichni pohromadě, a o to komplikovaněji, stany. Po drobných rodinných rozepřích je vše hotovo a hurá na mytí miláčků. Myslím mytí motorek ne nás, spolujezdkyň. Ještě zbývá vztyčit u BBW vlajku na nejvyšším teleskopickém stožáru.

Pátek – Finové mají pro nás naplánovanou vyjížďku na ptačí rozhlednu. Od rána však hustě prší, tak s čistým svědomím zůstáváme zalezlí ve spacáku do pozdního dopoledne. Odpoledne se za polojasna vydáváme alespoň na pěší vycházku po nejbližším okolí a dokupujeme zásoby jídla.

Sobota – naštěstí je pěkně a dnešní společnou vyjížďku absolvujeme. Umyté motorky jsou dozdobeny vlajkami a statečná Jitka třímá po celou jízdu i velkou českou vlajku na 3m stožáru.

Občas jsme se báli, že ji vítr sfoukne. Při cca 110km vyjíždě se zastavujeme v národním parku Lemmenjoki. Na lodkách se dostáváme přes jezero k výtvarnici, která originálně zpracovává jemnou sobí kůži převážně na kabelky, ovčí vlnu na vesty a vlnu spolu s hedvábím na šály. Nechápu, jak se zde odříznuta od světa může uměním uživit. Dostávám se tak blízko sobovi, že ho mohu nakrmit březovou větvičkou. V restauraci na břehu jezera dostáváme oběd - opět výbornou polévku z lososa. A vracíme se zpět do Inari, kde se vypravíme do muzea a skanzenu Siida. Muzeum je moderně, přehledně a interaktivně řešené. Všechno si pořádně prohlédneme i skanzen a odjíždíme jako poslední.

Odpoledne máme čas, tak se alespoň s Jitkou domlouváme na návštěvě sauny, která je v nedaleké chatce. Půjčování prostěradel zde řeší tak, že si každý vezme zesílený papírovo-igelitový ručníček na jedno použití. Dle rady jedné Finky přeseďme až na horní pryčnu a pozorujeme, že sálající kamna vehementně polívají vodou. U nás se kamna jen zlehka pokropí, ale tady chrstnou celou miskou. Hodně se zapáří a začínáme se rychle potit. Saunou očistíme těla zaneřádně prachem z dlouhého cestování. Po vlažné sprše si dodáváme odvahy k vychlazení v opravdu, ale

opravdu studeném jezeře. Vlezeme tam a za povzbuzování okolo stojících lidí v bundách i něco uplaveme. Stíháme saunu celkem 3x, tak je doporučováno a střídá nás mužské osazenstvo tábora. Jelikož do sauny se chodí bez brýlí, tak z přítomných nahých mužů nic nemám, jen získávám kusé informace od všímavé Jitky.

Na večerní slavnostní vyhlášení výsledků se všichni házíme do gala a v pěkných klubových bundách usedáme do dvou řad. Přechávkáme dlouhé vyhlášení všeho možného a tentokrát získáváme 4 umístění a

cenu v podobě rýžovací misky na zlato. V dobrém rozmaru ještě chlapi kontrolují motorky před zítřejší dlouhou cestou zpět. Stav zadní pneumatiky na naší motorce se výrazně zhoršil a chtěla by vyměnit. Ale kde tady, daleko za polárním kruhem, seženeme speciální pneumatiku? Budeme se muset opatrně dostat do civilizace. Ostatní rozrušeně vypráví, co taková pneumatika vydrží, co se komu, kdy stalo a jaké to je, když praskne. Akorát Béd'a s Maruškou se tiše vnoří do svého bezedného vozíku a úplně zespodu vyndávají novou náhradní pneumatiku i s ráfkem! Se slovy „aspoň ji nevezeme zbytečně“ nám ji nabízejí. Hurá, zbývá celé kolo nějak na trávě vyměnit. Prý někdo někde viděl, že se motorka jen položí na bok a že to půjde. Jirka nechce s motorkou jen tak mrsknout do trávy, bojí se o všemožné sarapatle co na ni má přimontované. Jelikož zde žádná dílna, žádný servis není, tak za pomoci kamarádů stroj pomalu poklápí. Výměna, při dobré spolupráci všech, proběhne neuvěřitelně rychle za okukování celého kempu, který předtím tak líně pospával. Šikovné české ručičky a hlavně, když jich je tolik, si poradí se vším. Chlapi touto akcí nějak ožili a na oslavu se grilovalo. Ještě jednou všem děkujeme.